

Raina újra megpróbálja

Írta: Jane McBride
(Igaz történet alapján)

Ez a történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

Raina az iskolában újra elolvasta a szórólapon szereplő szavakat. *Esszéverseny: Nyerdj egy ingyenes utat New Yorkba!*

Ez egy diákoknak meghirdetett verseny volt a környék sok iskolája számára. Raina elképzelte magát New Yorkban,

körülötte a följe tornyosuló felhőkarcolókkal és a közelben lévő Szabadság-szoborral. Menni akart!
„Jelentkezned kéne – mondta Sydney. – Te írsz a legjobban az évfolyamunkban!”

Rainának jól estek Sydney szavai. Nem sokat tudott az esszéírásról, de meg akarta próbálni.

Iskola után Raina leült az íróasztalához. *Kop, kop, kop.* Miközben ötletelgetett, ceruzájával a papíron kopogott. Végül írni kezdett.

Egy egész hétbe telt, mire Raina a végére ért. Anya kis segítségével azonban végül úgy érezte, készen áll, hogy beküldje az esszéjét.

Eltelt néhány hét. Raina izgatottan várta, hogy megtudja, ki nyert. Lehet, hogy hamarosan indulhat New Yorkba!

„Szánál is több tanuló pályázott – mondta Mr. Wright az osztály előtt állva. – Köszönöm mindenkinek, aki esszét írt.”

Raina szíve majd kiugrott a helyéről.

„Bár egyik tanulónk sem nyerte meg a versenyt, Raina bekerült az öt legjobb pályázó közé. Gratulálunk, Raina!” – mondta Mr. Wright.

Raina mosolygott, miközben az osztálytársai tapsoltak. Belül azonban szomorúságot érzett. Az öt legjobb között lenni nem ért fel a győzelemmel. Az álma, hogy lássa New Yorkot, szertefoszlott.

Amikor Raina hazaért, lerokadt egy székre a konyhában a szülei mellett. „Elvesztettem a versenyt – mondta. – Ez az utolsó eset, hogy megpróbáltam valami újat. Csak azt fogom csinálni, amiben tudom, hogy jó vagyok.”

A kezébe temette az arcát.

„Sajnálom, hogy nem nyertél. Anya és én is nagyon büszkék vagyunk rád, hogy megpróbáltad – mondta Apa, majd odaült Raina mellé. – Emlékszel, amikor pár évvel ezelőtt nem volt munkám?”

Raina bólogatott.

„Sok állásra jelentkeztem, és egyikre sem vettek fel – mesélte Apa. – Elég elcsüggedtem.”

Raina felemelte a fejét. „Tényleg?”

Apa bólintott. „De nem adtam fel. Hosszú idő után találtam egy tökéletes állást. Ez azonban nem történhetett volna meg, ha abbahagyom a próbálkozást.”

Anya vigasztalóan Raina hátára tette a kezét. „Tudod, hány történetet küldök el különböző folyóiratoknak? – kérdezte. – És hányat utasítanak el? De nem adhatom fel, ha látni szeretném, hogy a munkám megjelenik. Az írás fontos számomra, ezért tovább próbálkozom.”

Raina mindig is azt gondolta, hogy a szülei jók mindenben, amit csinálnak. Sosem tudta, hogy ők is szembesültek már visszautasítással.

Még mindig szomorú volt, de butaságnak tűnt, hogy *soha többé* ne próbáljon ki valami újat. Mennyei Atya sem ezt akarná. Raina úgy döntött, nem adja fel. Több dolgot kipróbálhat, akár olyanokat is, amelyekben nem teljesít jól azonnal.

„Azt hiszem, jövőre újra benevezek a versenyre” – mondta Raina. A verseny elvesztése nem kellett, hogy az álmai végét jelentse.

Raina odament az íróasztalához, és kézbe vette

a ceruzáját. Az írás elég szórakoztatónak bizonyult. *Kop, kop, kop.* Milyen új dologról írhatna hát legközelebb? ●

„Az Úr szereti az erőfeszítést, mert olyan jutalmakat eredményez, amelyek másképp nem nyerhetők el.”

Russell M. Nelson elnököt idézte Joy D. Jones: Egy különösen nemes elhívás. *Liahóna*, 2020. máj. 16.

„Ez az utolsó eset, hogy megpróbáltam valami újat” – mondta Raina.